

paa en saadan Maade, at den har været til stor Forurettelse for Konkurrenterne, for de forretningsdrivende rundt omkring, og Lovforslaget gaar derfor ud paa at regulere og begrænse denne Bestemmelse. Men det forekommer Udvalget ved nærmere Overvejelse, at det Forsøg, der er gjort i § 21, ikke er fuldt betryggende, og at der maa føjes yderligere Bestemmelser til. For det første mener Udvalget at maatte fastholde, hvad der allerede er gældende Ret i Henhold til Konkursloven af 1872 § 56, og til Dels ogsaa Skifteloven af 1874 § 27, at Skifterettens Samtykke skal erhverves til Fortsættelse af Boets Næringsdrift. Skifteretten kan altsaa nægte, at Boet selv maa fortsætte Forretningen, hvilket jo ikke blot vil sige at udsælge fra Butikken de forhaandenværende Varer, men ogsaa at forny Varebeholdningen, hvad der er en nødvendig Betingelse for en Fortsættelse af Forretningen. Skifterettens Samtykke skal da erhverves, og dertil er der i Lovforslaget aabnet Adgang i 6 Maaneder efter Dødsfaldet eller Konkursboets Overtagelse af Skifteretten, og efter den Tid bestemmer Lovforslaget, at der af Overøvrigheden kan gives en udtrykkelig Tilladelse til Fortsættelse af Forretningen. Dette mener Udvalget er uforment og uhensigtsmæssigt. Man mener vel, at en Fortsættelse af Varernes Afsætning underhaanden i Butik kan være tilstedelig, men at den dog bør indskrænkes til de Varer, der virkelig ere i Boet, efter at de 6 Maaneder ere udløbne, og at altsaa en Forøgelse af Varebeholdningen ikke mere maa finde Sted. Endelig har Udvalget under Nr. 9 søgt at hemme et Misbrug, der enkelte Steder er gaaet stærkt i Svang, nemlig at andre næringsdrivende, naar et Konkursbo fortsætter Forretningen, benytte sig deraf og faa Tilladelse til i Konkursboet at indbringe en hel Mængde, som oftest ukurante Varer, som de saaa have lettere Adgang til at faa afsatte, idet Publikum er godtroende nok til at antage, at her er en gunstig Lejlighed til at faa gode Varer for billigt Køb. Udvalget mener derfor, at det bør forbydes et Konkurs- eller Dødsbo, der fortsætter Foretagendet i Henhold til Paragraffen, at modtage andres Varer til Salg i Kommission.

Jeg kommer nu til en Række Ændringsforslag, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 10, 11, 12, 13, 17, 18 og 31. De ere allerede berørte af mig, og de gaa ud paa at foreslaa, at det ved anden Behandling udstemte Forslag om at indføre tvungne Fagprøver over hele Linien, skulde

indskrænkes til Kjøbenhavn, Købstæderne og Handelspladserne, saa at Fagprøve altsaa var uforment paa Landet. Hvad her foreslaas under Ændringsforslag Nr. 10, gøres under de senere Paragraffer ogsaa gældende med Hensyn til Adgang til Handel og Materialhandel, idet det ogsaa der for at erhverve Borgerskab paa Handel i Kjøbenhavn, Købstæderne og Handelspladserne skulde aflægges en Prøve i Bogføring. Idet jeg selvfølgelig maa forbeholde de ærede Forslagsstillere nærmere at begrunde deres Forslag, vil jeg dog allerede nu tillade mig at udtale, at jeg ikke kan anbefale Tinget at følge de ærede Medlemmer. De samme Grunde, som tale imod at indføre tvungne Fagprøver over hele Linien, tale jo ogsaa imod, at indføre dem for en Del af Landet, for Købstæderne og Handelspladserne. Det kan fremdeles efter min Opfattelse ikke anses for nødvendigt her at indføre nogen Tvang, da der er fuldt ud god Vilje og god Bestræbelse for frivillig at aflægge disse Prøver. De Vanskeligheder, som det ved anden Behandling blev paavist, at en Bestræbelse af den Art maatte medføre navnlig over for Fabrikdriften, er i fuldt Maal til Stede, selv om man indskrænker Paabudet, saaledes som her er sket. Den udstrakte Dispensation og den meget udstrakte Myndighed, som det bliver nødvendigt over for et saadant Paabud at give Indenrigsministeren, er ogsaa efter min Overbevisning højst betænkelig og vil — det er jeg fuldt overbevist om — her som andetsteds, hvis dette bliver vedtaget, give Anledning til stor Utilfredshed og Klager fra selve Haandværkernes Side. Men det, som gør mig end mere betænkelig ved at anbefale de Herrers Forslag, er dette, at man gør en aldeles umotiveret Adskillelse mellem Haandværks- og Fabrikdrift paa Land og i Købstad. Gaar jeg ud fra de Herrers egen Argumentation, saa gaar den jo i alt Fald for en Del ud paa, at den Prøve, som skal aflægges, og som i øvrigt ikke er andet end en ganske almindelig Svendep prøve, vil hæve Haandværkerstanden. Men er det rigtigt, hvad jeg nu ikke erkender, saa vil det med andre Ord sige, at de Herrer bestræbe sig for at hæve Haandværkerstanden i Købstæderne i Modsætning til den paa Landet. De ville altsaa, for at blive i de Herrers egen Tankegang, gøre Haandværkets Udøvere i Købstæderne til en Slags Aristokrati og derimod gøre Haandværkerne paa Landet til noget, man i daglig Tale kalder Fuskere: De vilde paa en Maade nedsætte